



У Новоме Саду 30. априла 1889.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве: 10, — 5, — 2½ динара или франка. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду Ручопис се шаљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Kamenic. (Srem) Syrmien). — Претплата и све што се тиче администрације шаље се штампарији А. Пајевића у Нов. Саду, из Србије књижари Валожића Београд и Ниш. — За огласе плаћа се 6 новч. од реда.

## ОД УСКРСА ДО ДУХОВА...

Од ускрса до духова  
Педесет је пуних дана,  
Те педесет пута може бити  
Закон, правда изиграна.

Сабор треба да се скупи, —  
То потврђен закон вели,  
То потреба прека иште,  
То и народ цео жели.

Столица је празна, с које  
Неизбраник мртав паде;  
Ветар ју је излуфтир'о,  
У њу гледе наше наде.

За столицу ову свету  
И Радић се већем маша, —  
Власницима обећава:  
„И ја умем бити паша!“

А црква нам сузе рони,  
А школе нам уздишеду;  
У живота српског врту,  
Свугде видиш слику бледу.

Ране, што нам обест даде  
Зинуле су за мелемом, —  
А мелем је утонуо  
У мутљагу, у големом.

Од ускрса до духова  
Педесет је дана, — доста;  
Сваки дан нам тестир читат'  
Реч закона од устројства,

И премишљат патријотски  
(Лојалности без уштрба)  
Колко вреди и сам закон,  
Кад се тиче — јадних Срба.

Ср—ц.

## У место уводног чланка.

Врло је то лепо кад се људи још за времена коригују, без туђега укора. То признање мора се одати и вршачком певачком друштву. Оно бо чувши, да Раваничини о Видову-дне неће доћи у Вршац, закључило је, да им врати братски зајам, па да ни оно не оде у Раваницу, — јер је далеко, а у ово доба године није лако путовати; може бити јунске мећаве, може бити и буре (у подруму) — дешавало се каткад у то доба и земљотресенија; а и хајдука је кадгод бивало у Срему (још и сада постоји онде негде „хајдукова чесма“). Тако се закључило у први мах, —

но хвала богу и то се брзо и откључило. И вршачко певачко друштво покајало се и скрушеним срцем реши, да се иде у Крушевац. Мени је то са свим право; нити ћу ја сад да бројим, колико је корака од Вршца до Раванице, а колико опет од Вршца до Крушевца и натраг, само се радујем што Вршчани на Видовдан неће остати код куће, јер онда би се тек увидело, колико би било далеко од њих до ма којег од два центрума видовданске прославе.

Можда је и добро, што ће ова петстолетна прослава имати два центрума, јер ако се донде не приближе и не споразуму „браниковци“ и „заставаши“, „радикали“ и „либерали“, онда треба једни да оду у Круше-

вац па да премишљају за што су порушени двори цара Лазара, а други да оду у Раваницу, ка гробу Лазарева, па да премишљају, како би сада изгледало српство, да није било богом проклето а ђаволом благословено неслоге. — А „напредњаци“ и „нашедопци“, сви, колико их има могли би се натоварити на какве повеће таљиге, па отићи у Париз на изложбу и чекати онде, кад ће зуб времена изгристи гвоздену ајфелову кулу, или кад ће река Сена усанути, или бројати, колико ће гусеница потаманити француске тиде за идучих сто година.

Кад је реч о гусеницама, сетио сам се једне приче, коју ми је причао неки стари, сад већ покојни филолог. Гусеница, вељаше он, звала се негда мађарским језиком „њо“ („пуб“), ваљда за то, што су је у стара поштена времена ударили по њокалици; али та се времена полагано измењиваху, а гусеница је једнако пузила и пузећи тако дошла је до великог господства, — и тако је стекла титулу „Herr“, — та јој је титула остала све до данас, и данас се још гусеница мађарски зове Herr-пуб (ако мени не верујете, завирите ма у који мађарско-српски речник, или запитајте кога званичног транслатора, н. пр. г. Соколовића.) Даклем гусеница је постала великим господином, само за то што је пузила. Ето то је цела та прича, коју ви досад за цело нисте знали; — но ипак нисам ја јединац, који ту причу знам, има још један јединац а можда има и више јединаца, који за ту причу знају и њено наравоученије у своју корист употребују. — Но куд камо би било и лепше и достојанственије, кад би се гусеница мађарским језиком и данас звала просто „њо“, — па да је толико пута зврцну по њокалици, колико им год пута допузи до прага.

Хтео сам још нешто да напишем, — али се бојим да нећете ни ово читати.

Почетниковић.

## ПОДЛИСТАК.

Разне неприлике  
приликом Шкрипоципелићеве женидбе.

(На жалост истинито збитије).

Мото: Ову причу ко прочита  
заболет га неће глава,  
она има својства и та  
— кадра те је да уснава,  
Постиаљ.

„Заражен љубавом уздишем дан и ноћ,  
сујетним трудом разбирам за помоћ;  
ал' помоћи нигде нема где год је тражим  
сузама за то очију мојих — лице ја влажим...“

Већ по самом бавлењу са појезијом (и уздисајима) види се, да је наш Шкрипоципелић, иначе Дамјан, имао у себи „појетичну жилу“. Ал' хајд најпре да вам га преставим! Био вам је тај створен за друштво, и није толико ни био шаљив колико се човек ш' њиме могао насмејати. Чим је навршио тридесет четврту годину, одмах је (не читавши родитеље) ушао у — тридесет пету; ал' није само да је то урадио био, него се још и — загледао у једну лепојку. Што се његовог „лицезренија“ тиче, могу само толико

## П у с л и ц е.

☪. Абердар пориче, да је бивши краљ Милан то и то рекао о Гарашанину и о Пери Тодоровићу. Та оно б. краљ Милан то није баш морао рећи, — ал је морао мислити.

☩. Овај што је пуцао у Француској на г. Карвота, зове се Перен. Шта наопако, зар ће атентатлије да постану перенирајућа биљка?!

☐. Пера Тодоровић трабуња, да га неки желе убити. Он је чуо да нешто звони, ал није добро разабрао. Не жели њега нико убити, већ поштени људи само то желе, да се такав Хам-елеон у српству више не роди.

Ω. Ако наш нови министар правде г. Силађи истисне све рђаве жупане, онда ће истиснути и оно подножје на којем Тиса тисује. — Ако не буде успех биће „пех“.

⊙. Мухачка је битка била несретна. Да је поп Стева знао мало историје, не би ни почињао кавгу са Мухачевићем.

★★. Емилијан, то би до душе било врло лепо име за српског патријара. Али ко је народу Немилијан, тај неће дочекати да га народ бира.

♀. „Наше Доба“ у своме 30. броју вели, да је З. Ј. Јовановић своје „ђулиће увеоке“ написао по Боденштету. Ако писац те потице то докаже, онда му нико не може рећи ни да је хуља ни да је нитков.

рећи да, ја иначе не знам женски густ, ал' кад би ја био женско, па би ми он изјавио љубав, ја бих га с места тужио у полицију. Ал' да идемо даље! Био је доста пуначак, имао је подугачак нос, танке бркове и — дебео образ. А осим свега тога имао је још и једног кума. Овај се звао баћа Марко. Био је доста „бристар“, те није веровао у које какве „глупости“ н. пр. да се га туцин дан не ваља тући; да око поноћи (и после ње) није саветно никад тумарати јер иду вештице; да млеко даје више снаге него Дамјанов шиљер и т. д. Умиљат је био као — корњача, а што се тиче дужине, могао би трести ораје ш' њиме.

Еле њих двоје су радили, што год су радили, и тако кад су преписали гореспоменуту песмицу дамјановој драгој и овај је пољубио и запечатио (т. ј. песму) у кверт, пошљу је управо „дражајшо“, и били су потпуно уверени, да ће ствар за неколико дана бити свршена, т. ј. док ово прочита, а њега је већ знала; за два, три дана и (чим она спадне с крушке) „јабука“ не вали! За тим ће бити нешто мало „краваља“ т. ј. „одбиће се бисер грана од јоргована“, на што ће „Исаија (и пустосвати) ликовати“ — једном речи, сваки, коме сврака није баш са свим мо- зак попила, могао је видети, да ће (особито после оне песме) ствар на брзу руку бити свршена.

8. Читамо, како се „Бич“ неком „Брци“ извињава и уверава га, да у уредништву „Бича“ нема ни једног „Шајканера“. — То је све материјал, како ћемо једнодушније прославити четстогодишњи помен видовдански.

∞ „Одјек“ у своме 61. броју од српских листова, који излазе ван Србије најтоплије препоручује „Бос. Вилу“, „Заставу“, „Србобран“ и „Срп. Глас“. Бог и душе ми се не би срдили, да је и „Стармалог“ препоручио, — макар и најмлачије.

### Натписи, на разним стварима.

#### Натпис на једној новој лопати.

Ево, ту сам, нова, лепа, јака,  
А и жељна задатка голема.  
Пува ј' опет аугијева штала,  
Пува ј', пува, — ал Херкула нема.

#### Натпис на једној бријачици.

Јадна сам ти и ја брица.  
Та не вредим баш ни кера.  
Јоште нисам обријала  
Ни најхућег калуђера.

#### Натпис на једној пакли дувана.

Можеш ме отворит',  
Ја се нећу срдит'.  
Ал ако ме запалиш —  
Зло ћу ти засмрдит'.

#### Натпис на једном топу.

Мене није бог створио:  
— О, да среће худе!  
Људи су ме направили,  
Да убијам људе.

\* \* \*

Био је баш ускрс. Дамјан обукао нове хаљине (да га не би сауредник упокојеног „Српског бедника“ вијао око цркве), па чека кума. Некако нанео враг баш и мене да идем њему. Кад ја тамо, а он се дао у посао па тражи где крекећу зелене жабе по башти, и плаши скакавце, јер треба и то додати, да је он јако „чезнуо“ за баштованлуком.

„Сервус Дамјане!“

„О, дражајши, одкуд ти? Ал' као да си у боб врачао, тако си тревно! Ја баш чекам кума да дође с колима, па ћемо ићи у П. к'о бајаги да „аусфарујемо“, а овамо ћемо потанко разабрати како „она“ цура стоји. Ти ћеш, разуме се, с нама!“

„Та, па, сад, оно, ако баш мора бити — мора! Али пре свега, ја сам се знаш добро наручао, а на пут ћемо, па као не би било ружно док кумашин не дође, да се мало шиљерцом поткрепимо.“ (А имао је шиљерца — матер свакој салаксији! Три сам му „оде“ написао, само ни једна — кажу „злогни“ критичари — није ваљала.) Он се одмах остави свог (ћоравог) посла, па изнесе жељено-очекиваног; ал' да смо се ми били толико „кренили“ колико смо кума

### Натпис на једној кући.

Сачувај ме, боже, свих могућих брука!  
Сачувај ме, боже, потопа, пожара!  
Сачувај ме, боже, лопова, хајдука!  
Ал и — добошара!

### Грађа за нову енциклопедију.

*Неазбучним редом, или азбучним нередом.*

**Орангутан** = природословци мисле, да је то нека засебна врста мајмуна; ал то је сваки мајмун, који се нагу та ора.

**Купиново** = по имену своме најбогатије село на свету, а кад завириш у њега, видиш да му је егзекватор и старо продао.

**Даница** = лепа девојка, која се после тридесет година може звати и вечерња ча.

**Хектолитар** = Хекторов литар.

**Сумрак** = кад министар, при крају године прорачува колико је примио, а колико је потрошио, па му сума изгледа као рак. То вам је то.

**Попац** = ђакон од шездесет година, који би хтео да га запопе, ал му се каже: ац!

**Пехар** = стара словенска реч, коју су Маџари од нас само позајмили, а нису је похарали, дакле не би требало да је зову: Похар.

**Билијар** = зелено, *широко поље*, где заиста овај добија, *који зна боље*; што иначе не бива увек на другим пољима.

**Кудеља** = критичар

**Испосник** = протежират калуђер, који се као богословац у благодјавију испостио, па сад хоће да се омрси, а ако да бог и срећа јуначка, да се и угоји.

**Казанџија** = судија у криминалним стварима.

чекали, могли би се комотно два пут опити (а овамо смо само један пут).

Кум је рекао да ће „пункт“ један сахат бити ту, ал' бога ми прође пола два, па два, па прође и полак три сахата, а кума нема. Већ смо се почели обојица да једимо, — кад ћемо стићи? Ал' опет: „Свашта има свог узрока“ тешили смо се и ми као она манастирска куварица када су је питали неки хуљаковићи: „Зашто јој је сукња с преда покращала?“ Ваљда има добре коње, кад не жури, есапили смо нас двоје при пуној чаши, флаши (и глави.)

Тек око три четврти на три чујемо ми — стадоше кола, из чега смо видели да кумово обећање исто толико вреди, колико берберска заклетва „једној“ женској; ал' да је причекао био још само мало, било би, бога ми, — „откумандус!“

У коли су била два бељца. Нису толико били ни бели колко су били — мршави, а што се тиче „керења“, то су, колко сам могао приметити, обадвоје сматрали за — луксуз.  
„Дакле хајдмо!“ — „Хајдмо!“

Чашице су још последњи пут учинили своје, и ми смо се пењали. Ја истина нисам непријатељ лозе, ал' сам се ипак намргодио кад сам сео на један немилостиван чвор, јер сиц је био од лозе, па кад сам се сетио да ћу

**Посланик** — реч, којој каткад треба остраг додати још једно писме „С“, па да буде појам потпуно изражен (*посла никс*).

**Супарници** — људи, који се у један мах купају у „дампфбаду.“

**Мишкуланција** — бад каквог Мишку окују у ланце.

**Тиквица** — мала тиква, која има вица, јер велике тикве тога немају.

**Помодар** — човек који није сасвим модар.

— кри —

### Шумска идила.

У зеленој шуми идилскога ђара,

У најгушћем хладу један парак седи.

Први руке шири, — старе чизме крпи.

А други уздише, — празну торбу гледи.

### Из наше торбице.

#### На матурићету.

Још се није ни почео испит а г. комесар примети, да се један благонадеждник ванредно ознојио.

— А што се ви тако знојите? запита га благо и сажалително.

— Ја не знам.

— А можда би ја могао погодити?

— Може бити.

— А знојите ли се ви и иначе много, или само сад.

— Не, — ја се иначе ретко знојим, ал не знам сад шта ми је.

— Вите, то је баш то, — да сте се за прошлих осам година више знојили, сад би могли проћи о мање зноја.

се на њему бар једно три сахата труцкати; ал' сад већ шта је ту је! Скрешемо (и опет) још последњу сретна пута ради, и то онако „с ногу“ ил' боље рећи с кола, и кренемо (пошто смо се заборавили прекрстити) опростивши се с његовом високопоштованом госпођом матером (крешчајемо име не могу да се сетим), пошто се левак најпре два пут, три пут вурио.

Чим смо се кренули приметим ја, а шалнуо сам и Дамјану, да бељцима не ће требати камџија (него држачица), и то је на мене, а и на њега, тако дјејствовало, да су нам све црњи и црњи изгледали.

Прашина је била ужасна, а ми смо ишли или сасвим лагано, или мало брже ал' онда за другим колима, и онда смо уживали „шепфујући“ онај „луфт“, што су нам предидућа кола припремила, и тако дођемо обојица до тог уверења, да је сто пута горе возити се на два рђава, него на четир добра коња.

(Продужиће се.)

### Ово ноноћи.

Пиноћ, ако није била прошла, ал далеко није била. Напио се мајстор Глиша па пева ђурчијском улицом, као да нема констаблера на свету.

Довићну му кроз прозор његов познаник Н. „Мо-ре, Глишо, мани се певања, — та сад сви поштени људи спавају.“

Глиша. Јесте, — да, — тако је — имаш право. Сад сви поштени људи спавају; — само ја и ти не спавамо. Ал ја бар певам, — а тебе ваља жена издеветала, па сад бројаш звезде.

### Парохијан и попа.

Парохијан. Оче попо, волите ли ви питу с месом, — од бела брашна, па масну, па са много меса, а добро и обиберисану.

Попа. Волим, а да.

Парохијан. Па знате шта! Кад једаред госпођа поша зтотови таку питу, зовите и мене на ручак, да видите како је ја тек радо једем.

### Како то? ...

Ициг Јајнкеф Швиндлмајер

умерено живи;

Он не пије, не карта се,

није у кадиви;

дућан чува до поноћи,

у њему и спава;

није болан, бистра му је

и пребистра глава;

па ипак је, (глете само,

какав улес зао!)

па ипак је, већ три пута,

узастопце — *иао!!*

Сада ено Ициг Јајнкеф,

па дућан не гледи,

од бриге се многе, — каже, —

раније оседи;

ено њега крај шампањца,

и крај добра пива,

живи Јајнкеф, ко што уме

већ да живи Чива....

Други човек, кад већ *иадне*

он се *тешко диже*;

али Чива кад посрне,

већ је *срећи ближе!!!*

Др. Казбулбуц.

Учтивости једног „фирера“ са неким једногодишњ. својевољцима.

Ви канда незнате, шта је то „једнак корак“, — а то и магарац зна.

Кад ми салутирате, не сме вам се леви брк на смешити. Нисмо ми заједно свиње чували.

Знам ја да сте ви били јуриста али изјурићемо ми вама ту лудорију из тикве.

Гле како вам се ово дугме климата. Оћете ли да вам ја пришијем једну за уши.

Како је оно ваше име? Аха: Светозар! — Но, то ми је име врло мило! Да имам лепо псето, баш би му то име дао; — тако ми се то име допада.

И ви сањате да ћете бити официр. Вортапис, медведе, треба и другом крушака!

А што не засучете те бркове, него вам висе доле, као у рацке крмаче реп!

Патниковић.

Непољатно.

Ој, ви стари практичари,  
Разјасните ово мени:

И ко пије бело вино,  
За што му се нос црвени?

Широкобилац.

Бербер-Ацин „Шилд“.

Бербери обично не молују никаква „шилда“ над својим дућаном (хтедох рећи официном). Али бербер Аца мишљаше: шта се то мене тиче — не морам се ја држати стара обичаја; — ја хоћу да имам „шилд“. Ево мој комшија с десне стране има „шилд“ „код три гаврана“; комшија с леве има „шилд“: „код два бела голуба“ — ен онај преко има „шилд“: „код седам звезда“ — а ти њихови „шилдови“ немају никаква смисла. Хоћу и ја да имам „Шилд“, — ал ја знам и какав хоћу, и за што такав хоћу.

Ја то чуо, на и заборавио.

После месец дана прођем ја поред официне бербер-Ацине и видим на вратима лепо измолована — два медведа.

Таки уђем унутра да ми брат Аца ту загонетку разјасни.

„Знам, Ацо, да си одавна спланирао да метеш и ти „шилд“ над својим вратима, — али од куд, ако бога знаш, од куд наиђе на медведе?“

Мој промућурни Аца разјасни ми ствар овако: „Знаш, брате, то је ради Немаца, да и они знаду какав мајстор у овом дућану живи. Јер знаш, медвед се немачки каже: бер, — а кад су два медведа, онда је то бербер. И тако не морам писати немачка слова над својим дућаном, а ипак ће ме сваки Немац разумети.“

Ја се клањам Ациној досетљивости. И ово је, без сумње, први случај, да је над којим дућаном стојао „шилд“ у виду — ребуса.

Б.

У чему лежи кривица.

Прва ј' чаша свему крива  
— То искусих давно веће —  
Јер да нема прве чаше,  
Не би било друге, треће;

Не би било пете, шесте,  
Ни девете, ни десете,  
Ни последње, оне влете,  
Што нам мозак тако смете.

Исидор.

Досетке, наивности и др. из дечијег света.

Маломе Вељку истом је три године, пак знаде којешта бубнути, да му се сви слатко насмејемо.

Дошао кројач, да оцу узме мјеру за огртач. Мали Вељко држи се оца, пак ће га упитати: Је л', тата, сто лади тај господин?

Отац: Мјери тати дугачки капут.

Вељко: Је л' татице, оћу и ја добити дугачки капут?

Отац: Буди добар, па ћеш и ти добити дугачки капут.

Вељко: Је ли, онда ћу ја бити тата?

Отац и мама иду сваки дан у школу, а мали Вељко мора ићи после ручка спавати. Више пута неће се Вељку спавати; а девојку не воли, пак онда моли маму, да га пусти куми. Кад је мали Вељко дошо куми, онда јој рече:

„Је л', кумо, ти не мораш ићи у школу?“

Кума: „Не морам.“

Вељко: „Је л', кумо, ти немој плавити сколу, сто це теби скола!“

Дошла к мами друга кума, а мали Вељко спремио се, да иде својој куми. Када је тамо дошо, запита га кума: А што ради она кума?

Вељко: Пиповеда с мојом мамом.

Кума: А што ради твоја мама?

Вељко: Пиповеда с кумом. А сад питај ста лади мој тата!

У кућу дошли гости, а с њима и једна мала девојчица, пак ће Вељко и мала гошћа скупа спавати у једном кревету. Када су легли у кревет, а мали Вељко непрекидно диже главу, надвирује се над девојчицу и милује ју својом ручицом говорећи: „Моја Делка! дага Делка!“ Отац га опомене да спава, а Вељко ће на то: „А јој, татице, а како ћу ја сада заспати?“

Нашем попи име Саво, а мали Вељко чуо, ће се у школи пјева светосавска пјесма, пак не може да запамти по реду, већ само овђе, онђе по нешто, и дере се, сваки дан овако:

Ускликнимо с љубави, попи Сави.

Тамо вјенци, тамо слава, ће наш српски попо  
Сава!

Мали Вељко ишао с татом већ више пута у цркву, пак би увјек добио од поне пуну шаку нафора. Кад је дошао Вељко кући, отрчи брже к својој мами, пак јој рече: „Мама, ја добио у цуки (цркви) попина колача (заборавио казати нафора, јер то је сад први пут чуо).“

Други пут дошао опет мали Вељко у цркву. Кад се стало појати причасно, све се у цркви умирило, нит се чује, нит се види попо. На то ће мали Вељко гласно рећи своме оцу: „Је л', тата, сада попо пеце колаце!?!“

У нашега попе Саве има мали синчић, а Вељко га зове „баћо.“

Једном ишао мали Вељко с оцем шетати. Путем сретну римо-католичког попа, пак ће мали Вељко запитати свога тату: „Је л' тата, како се зове тај господин?“

Отац: То је шовачки попо.

Вељко: Је л' тата, пече ли и овај попо колаче?

Отац: Не пече.

Вељко: Је л', тата, овај попо нема букова (бркова).

Отац: Нема.

Вељко: „Је л', тата, има-ли овај попо баћу?“

Отац: Нема.

Вељко: А зашто?

Отац: Ја не знам.

Вељко: Је л', татице, је л' зато сто нема букова!

Ђивећилим.

Ћорав на пола и са свим!

„Шта, зар Арса мисли,  
једноока Сова да му буде жена? ...“

баш је права бена!

ала му је избор  
необично леп“ !!!...“

„Па што не би уз'о  
„једнооку“, — друже?“

барем неће једно  
другога да руже;

кад је и он ето  
на „обадва“ слеа !!!“

Зар то неће бити  
п'ар, дивотно леп ?!!!“

Др. Казбулбуц.

Досетљиво момче.

Славио Бачванин своје крсно-име. Том приликом отишао је у Срем и купио један хектолитар вина. Када се кући вратио, проћи ће поред једног младог бојтара, који је на пољани своје стадо чувао.

Бојтар запита Бачванина:

„Шта носиш?“ овај одговори, да је свечар; хоће своје крсно-име да прослави, па носи један хектолитар вина.

Па, колико је то вива запита га бојтар?

Одприлике два акова, одговори Бачванин.

На ово му бојтар примети, да је то мало вина за свечарску славу и опклади се са њиме, да ће он сам све вино и то одма испити, само ако Бачванин код себе има натег или цев; а ако не испије да му Бачванин пљувуе у очи.

Иди с богом! одговори Бачванин. Шта ми ту ма шта трабуђаш. Како би ти могао испити пун хектолитар вина! та то је са свим не могуће; али баш кад је тако, а ти ево ти цев, па пиј! баш да видим и да се осведочим.

Бојтар узме цев, нагне се на буре и почне онако својски вући, да му је све пудало за ушима. Када се својски напио и већ више није могао, рече Бачванину:

Драги пријатељу! Ја сам се својски и доста напио, сада више баш не могу. Ево ме, па сада ради са мном, шта оћеш.

Бачванин видећи да је преварен, рече: „Небој се синко, нећу ја теби ништа радити. Пре би ти могао мени пљувити, кад сам се овако стар дао преварити.“

Бојтар се услед своје досетке својски напио вина, а Бачванин је са мало празнијим буретом отишао кући.

Прибележио Л. Н.

Обећ'о сам ...

Обећ'о сам „Стармалом“,

Да ћу нешто писат'. —

Ал ја у политици

Не знам лако дисат'.

Но ако се извештим,

— Што ми не дај, бого! —

Онда би му сваки дан

Нешто лагат' мог'о.

М — н С — ћ.

Не кусај моје дробљење!

(Народна прича).

У Стамболу се бир земанде огласио један шех да он свашта зна, па чак се фалио: да он зна шта бог мисли. Тај се шех придворио код цара, ко није шала толика мудрост — и сјетово је цара у свему. За кога год би казао цару да је сумњив, цар одма тога добави и погуби. Еле један пут шћео цар да осрамоти и грчкога патрику, па га зовне у тај и тај дан да се са тијем шехом позна и разговори. Кад патрика чује наредбу препане се одвише — и за неколко дана нити је могао шта јести ни пита све о јаду мислећи, јер је знао да му глава неће остати на рамену или отиш'о или не отиш'о. Шта ће ко јадник, ко жалосник — не море ни да спава.

Једном га затече тако његов кувар и запита га шта му је.

„Шта ми је — не питај ме кад ми помоћи не можеш“ — одговори патрика и исприча му све по реду.

На то кувар рече: „па то је лако; дај ти мени своје одијело, па ћу ја ићи, па ако ме и погубе неће бити зијана!“

Патрика једва дочека. Кад дође уречени дан обуче се кувар, намјести браду и све е кад га погледаш патрика, па патрика. Оде у царски двор и састане се са шехом! Ту се искупе паше и друга господа па и сам цар, да виде ко ће кога надмудрити. Онда патрика кувар заишће једну ћасу варевике и два симита. Одма се донесе мли-

једно и патрика узео један симит а други пружи шеку и стану оба дробити у млијеху. Затим патрика промијеша и почну јести. Није шех ни двапут куснуо а патрика га луни кашиком по глави — вели: — „немој моје дробљење јести, једи своје!“ Шех зачуђено одговори: „откле ја знам које је моје а које твоје, кад је измијешано, а једнако!“ — „Ја како знаш шта бог мисли, фирауне један“ — издречи се на њ' патрика. Кад цар чу и виђе шта би — одмах нареди те шеха изведу и посијеку, а патрику обдари и пусти с миром.

**Верно-сакати преводи.**

**Treu-krüppelhafte Übersetzungen.**

- I. Тај мој комшија нема образа!  
Dieser mein Nachbar hat keine Wange!
- II. Обиђи ме, молим те, брате!  
Gehe um mich herum, bitte Dich, Bruder!
- III. Поноћ је превалила!  
Halbnacht ist umgestürzt!
- IV. Испеци па реци!  
Brate es aus, dann sprich!
- V. Das ist mir Wurst!  
То је мени кзбасица!
- VI. Аца је крив, што му деца ништа неваљају.  
Aca ist schief, dass ihm die Kinder nichts wälzen.
- VII. Тај будак Маша права је мама.  
Dieser Schlägel Maša ist eine gerade Mutter.

Др. Казбулбуц



При испиту у једној школи запита свештеник једног малог ђака: Јесмо ли дужни непријатеље љубити? Дете застаде с одговором. Тада се разви између њих овај разговор:

*Свештеник.* Ти ваља да знаш, шта је пријатељ а шта непријатељ?

*Дете* (не одговара ништа).

*Свештеник.* Пази мој синко, ја ћу те сад о том извести. — Кад се ти у крај потока играш, а други иза леђа дође, пак те састраг у поток тури, ко ти је он?

*Дете.* Мој непријатељ.

*Свештеник.* А да ко ти је пријатељ?

*Дете* (брзо). Онај, који ме с пред у поток тури.

Морам се у напредак одучавати од лагања, рече господин Поточић свом пријатељу Јовану. За то, како би ја што лажно рекао а ти ме, молим те, гурни да се поправам. У једном друштву поведе се разговор о црквама. Један поче доказивати, да је црква светог Петра у Риму највећа. Поточић не даде му ни разговарати. То ја не могу веровати, јер кад сам ја последњег рата у Шпанији био, видео сам цркву, која је — да не лажем — на моју част — три хиљаде метара дугачка. То се Јовану предугачко учини, за то га подобро гурне. Господин Поточић осети се таки и да би поправио своју погрешку, придода: али, до душе шира није била од три метра.

Један пијанац нађе у сну бокал најпријатнијег вина и науми дати га угрејати, да би га с тим слађе попио. Али у исти онај час, кад бокал до уста донесе, пробуди се. Где мене будале, рече сам себи. Нисам ли га могао ладно попити.

Један господин очекивао је пријатеља свога, ал кад овај не дође, досади му се дуже чекати, и науми у шетњу ићи. Али да би пријатељ знао, где ће га наћи записа он кредом на собни врати: ја ћу бити до девет сати у Г... башти, ако доцне дођеш и не будеш читати могао а ти покуцај на други врати, нека ти свећу донесу.

Неколико ђака смотре, да њихов професор, код којег су они често на ручак и вечеру звани били, при трпези из једне флашице сам пити обичаваше. Они мишљаху, да у њој боље вино бити мора и договорише се, да се један пут о том извести чему се наскоро прилика згоди. Једно вече када опет двојица позвана бијаху и већ за трпезом сеђаху, на којој велика чинија с пирињком стајаше, дође госпоја и замоли за допуштење да може св љу узети, да из друге собе нешто изнесе. Помози боже, мишља спрам професора седећи ђак, сад ил никад. Како госпоја свећу изнесе, маши се он за флашицу, знајући од прилике где стоји, повуче неколико пута подобро и постави ју опет на место. У тај час и госпоја са свећом доспе. Али ко ће да опише страх ученика, када флашицу, која би пред професором стојати морала, смотри у сред чиније. Међу то грохотни смеј свију око трпезе седећих, ублажи страх у ученику.

Из једне вароши подигоше се војници пред непријатеља. Меанџија, стојећи на врати познаде једног војника и поче за њим викати: Еј војаче! овде имаш још три литре пива од јуче. А ти га попи, да ти не ускисне, одговори војак и оде својим путем.

У једној вароши бијаше један злочинац обешен. Када се народ развије рече један старац свом комшији: Овај сиром прекужи своје, ал' ми још нисмо.

Скупио

Светислав Јов. Николић  
Митровчанин.

## Књижарско-издавачка филоксера

Зовемо оне дужнике, који читају новине па неће да плате или узму да растурају књиге, па никад ни књига, ни новаца. Много пута смо их писмено позивали да плате што су дужни. Сад их ево јавно поименце износимо, па нека српски свет види који су то што филоксерски исписивају књижарско-издавачко чокоће, те у корењу затиру ову радњу у нас. Ево њихова славна имена:

	ф. н.
1. П. Марјановић, трг. Чуруг . . . . .	9.45
2. Ђока Поповић „ Даљ . . . . .	6.07
3. Јован Крајновић, учит. Бело брдо . . . . .	6.75
4. Милан М. Продановић, Пакрац . . . . .	4.95
5. Јосиф Грујић, парох, Качфалу . . . . .	4.50
6. Живојин Предраговић, учит. Баваниште . . . . .	15.—
7. Гавра Радмиловић, бележник, Соколовац . . . . .	4.50
8. Коста Змејановић, парох Грк . . . . .	8.20
9. Љуб. Николајевић трг. из Руме, сада у Војки . . . . .	19.83
10. Лука Пришки, бележник у Крчедињу . . . . .	14.65
11. Љубомир Т. Ђурић, учитељ у Препаци . . . . .	6.25
12. Н. Ј. ПОЦОВИЋ, ТРГОВАЦ У АДН. . . . .	12.12
13. Милан Теодоровић, парох, Кобаши . . . . .	4.50
14. Вујо Вирјевић, трговац, Бинач у Босни . . . . .	12.45
15. Исидор Николић, свешт. Арад-Гај сада у Вапу . . . . .	11.25
16. Атанасије А. Николић парох у Шашици . . . . .	16.—
17. Тодор Коњовић трговац у Мохолу . . . . .	18.70
18. Коста Михајловић, трговац у Жабљу . . . . .	6.70
19. Дале Бањанин, Шкаре код Оточца . . . . .	7.50
20. Борђе Јовановић, Бингула . . . . .	4.70
21. Илија Марковић учитељ у Мошорину . . . . .	8.70
22. Стеван Ристин у Срп. Цркви . . . . .	8.70
23. <i>Buchhandlung J. Reich Karlstadt</i> . . . . .	17.47
24. Ј. Е. Тијерану, у Оравици . . . . .	2.25
25. Ристо Ј. Церетић, Мостар . . . . .	79.65
26. Младен Борђевић, књијар у Београду . . . . .	50.—
27. Ј. Трифуновић, негде у Босни . . . . .	21.30
28. Леон Бирра, трг. у Бошњаци . . . . .	4.66
29. Асентије Ј. Асентијевић, сада у Рушчуку . . . . .	16.17
30. С. Д. Циковац, сада у Срему . . . . .	13.88
31. Платон Соларић, парох у Катинци . . . . .	10.80
32. Књијара В. Шмита на Риједи . . . . .	34.31
33. Јулијана Плавшић, учитељица у Барањи . . . . .	6.—
34. Св. Савковић, учитељ у Црв. Цркви . . . . .	6.40
35. Нико Радетић, трговац у Приједору . . . . .	20.50
36. Љуб. Дмитрић, учитељ негде у Босни . . . . .	17.16
37. Љубомир Милин, трговац, Јасеново . . . . .	11.33
38. Љубомир Тодосин, трговац, Маргарица . . . . .	14.59
39. Спиро Будисављевић, Кореница . . . . .	20.14
40. Милош Белеслијин, учитељ у В. Кивинди . . . . .	19.20
41. Макса Стојковић, учитељ Неузина . . . . .	8.90
42. Н. К. Пуљевић, Ст. Бановци . . . . .	8.70
43. Јово Поповић, учитељ, Војнић . . . . .	8.90
44. Наја Митровић, Ораховица . . . . .	7.30
45. Стеван Урошевић, Шид . . . . .	8.70
46. Петар Милошев, На Риједи . . . . .	12.45
47. Гавра Гринхут у Загребу . . . . .	39.48
48. И. Хамершмид у Вршцу . . . . .	14.76
49. Д. Кнежевић, Медина . . . . .	6.12
50. Св. В. Милић, Ст. Градиште . . . . .	6.—
51. Лазар Иброновић, Арад . . . . .	19.90
52. К. Николић парох у Калаву . . . . .	35.—
53. К. Поповић трг. у Слатини . . . . .	71.70
54. Васо Јовановић, официјал, Сењ . . . . .	8.—
55. М. Марјановић у Голубинци . . . . .	10.37

Ко од горњих дужника и сад неби хтео да свој дуг подмири, тога ћемо тужити суду. За сада износимо на јавност само горе изложене, а доцније изложићемо уз ове још многе друге, са већим свотама, ако се међутим не пожуре те сваки свој дуг изравна.

Штампарија А. Пајевића у Н. Саду.

### Новије књиге и музикалије

послаше уредништву на приказ.

Dositheus Obradović. Von Dr. Milan Šević. У Н Саду у штампарији Арсе Пајевића 1889. Цена 50 новч.

Просвјета. Лист за цркву и школу. Издаје: књ. црног. министарство просвјете и цркв. дјела Излази у половини сваког мјесеца. Г. дишња претплата изван Црне Горе: 3 фор. — На четир мјесеца 1 фор. Штампа се на Цетињу.

Жича. Орган удружења свештенства жичке епархије. Уредник Дим. К. Михајловић. Излази двапут на месец. Цена на год. 10 динара. Штампа се у Крушевцу у штампарији А. Малађевића и Ђ. Будимовића.

Весник. Недељни лист за просвету и привреду. Излази у Панчеву. Издавалац и уредник Јон. Поповић. Штампарија Косанића и Поповића. Цена на год. 4 фор. (За Србију 10 дин.)

„Свет ће читат' аесме моје.“ За певање уз пратњу гласовира скожио Х. Дубек. (Посвећено др. Лази Станојевићу) Издање срп. књијаре Браће М. Поповића. У Н. Саду 1889. Цена 80 новч.

## О Г Л А С И.

# ЛЕДА! ЛЕДА! ЛЕДА!

Долеподписати учтиво јављам: да сам овде у месту отворио

## РАДЊУ С ЛЕДОМ

коју препоручујем поштованој публици уверавајући је, да ћу мојим пошт. муштеријама сваки дан лед издавати по најјефтинију цену и то:

Једну путуњу од акова за 30 новч.

Једну ведрицу од 15 литара за 10 новч.

Наручбине молим да ми се поштанском картом дописницом доставити изводе, те ће свако бити послужен тачно и солидно. С поштовањем

У Новоме Саду.

ИСИДОР ФРАЈД.

# КАСЕ

по најновијој американској системи

сигурне од ватре и харе

из фабрике

ФЕЛИКСА БЛАЖИЧЕКА

У БЕЧУ

34-36

у солидности и каквоћи израде не уступају ни једној до сада познатој фабрици а у цени су знатно јефтиније. — Наручбине прима и одправља госп. Борђе Миличевић, трговац у Бечу, Lazzenhof, код кога се могу мустре видити и цене сазнати.